

နွယ်မ်းခင်

အချစ်ငှက်ငယ်

အပိုင်း-၁

အင်တာဗျူးမည့် အခန်း၏ ရှေ့ထိုင်ခုံတို့တွင် လူငယ် ၆ ယောက်အနက် ကောင်လေး ၂ယောက်၊ ကောင်မလေး ၃ ယောက်နှင့် အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီး ၁ ယောက် ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့ ရှေ့မှ အင်တာဗျူးဖြေရန် နာမည်ခေါ်လိုက်တိုင်း

သူတို့ ရင်မောနေကြ၏။ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေကြ သည်မှာ ဘုရားစာများ၊ ဂါထာများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။

ထိုလူများ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသလို ပါးကွက်ကြားသည်လည်း အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်က ထူးဆန်းသည်။ သူများ ရင်ဘတ်ဖိနေရသလို၊ ဘုရားစာရွတ်နေရသလို စိတ် လှုပ်ရှားခြင်း မဟုတ်ချေ။ ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ ဖန်သားပြင်၌ အထက်အောက် ဆွဲကာ အင်တာနက် ထိုင်သုံးနေ၏။

"အဆင်ပြေလား အစ်မ"

"ဟင်း ... မပြေပါဘူး ညီမလေးရယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်မရယ် ညီမလေးလည်း အရမ်း ရင်တုန်နေ တယ်"

"စိတ်အေးအေးထားပြီး ဖြေပေါ့ ညီမရယ် အစ်မတော့ တခြားမှာ အလုပ် ရှာရဦးမယ် ... ပြန်တော့မယ်နော် ညီမ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မရယ် ဂရုစိုက်ဦးနော်"

ပါးကွက်ကြား သူမဘေးမှ အရွယ်တူ မိန်းကလေးနှင့် အင်တာဗျူး ဖြေ ပြန်လာသည့် အမျိုးသမီးတို့ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အနည်းငယ် တော့ ထိတ်လန့် သွားသည်မှာတော့ အမှန်။ ထိုအစ်မကို ကြည့်မိသောအခါ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘေးမှ မိန်းကလေးကတော့ ဘုရားစာရွတ်ကာ ရင်ဘတ်လေးကို ဖိဖိနေ၏။ ထိုအခါမှ ပါးကွက်ကြား စိတ်လှုပ်ရှားမှု တော်တော် ပြင်းထန်လာသလို ခံစားရ၏။ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသော ရင်ကို ဖိပြီး ဘုရားစာရွတ်ရန် ကြံရွယ်မိသော်လည်း ဘာဂါထာမှ ပါးကွက်ကြား အလွတ်မရ။

ဟူး ...

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက် သည်။ အခန်းအပြင်၌ အင်တာဗျူးဖြေမည့် လူ ၃ ဦးသာ ကျန်တော့၏။ ဖုန်း ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး ဖုန်းကောလံတစ်ခုကို သူမ နှိပ်လိုက်၏။

"ဟလို ကိုလေး"

"... .."

"အပါး အင်တာဗျူး မဖြေတော့ဘူး ပြန်ခဲ့တော့မယ်"

"... .."

"အပါး စိတ်တုန်နေလို့

ပြန်ခဲ့မယ်နော် ကိုလေးနော်"

"... .."

"လုပ်ပါ ... နော် အပါး မဗျူးချင်တော့ဘူး"

"... .."

"မသိဘူး ပြန်ခဲ့မှာပဲ ဟလို ဟလို ကျွတ်"

အစ်ကိုဖြစ်သူက ပြောချင်တာပြောပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားသဖြင့် ပါးကွက်ကြားမှာ စိတ်အညစ်ကြီးသာ ညစ်နေရ တော့၏။ ဖုန်းလေးကို ရင်ဘတ်နှင့် ဖိကာ မဖြေရဲသော အင်တာဗျူးခန်းဆီ မကြာခင် ဝင်ရတော့မည်။ အသက်ရှူသံက မူမမှန်ချင်တော့ပေ။ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပေါက်နေတော့၏။

သူမမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ရှိ၍ အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်မောင်လတ်သည် လိုချင်တာ ရချင်တာ ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်း ပေးတတ်သော်လည်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် မှင်နဲ့မောင်းနဲ့ နေတတ်ခိုင်းတတ်၏။ မောင်မောင်လတ်သည် ရန်ကုန်၌ အားကစားပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်ထားသော်လည်း ညီမဖြစ်သူ ပါးကွက်ကြားကို သူ့အလုပ်၌ နေရာမပေးဘဲ အခြားအလုပ်ဝင်ရန် စီစဉ်ပေးလေသည်။ ပါးကွက်ကြားမှာ ဆယ်တန်းအောင်ခါစ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အဝေးသင် တတ်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကြောင့်လည်း ပါသည်။ ထို့အတူ လုပ်ငန်းခွင်၌ အဖွဲ့အစည်းနှင့် လုပ်ကိုင်တတ် စေချင်တာလည်း ပါသည်။ သူ၏ အားကစားအရောင်းဆိုင်တွင် ယောက်ျားလေး ဈေးဝယ်သူများသာ လာတတ်၍ ညီမဖြစ်သူကို စိတ်မချသည့်အပိုင်းလည်း ပါသည်။

"အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ဟင် ... အင်း အဆင်ပြေပါတယ်"

အနားမှ မိန်းကလေးအဖော်၏ မေးမြန်းမှုကြောင့် ပါးကွက်ကြား အပြီးလေးဖြင့် ကဗျာကယာ ဖြေလိုက်ရသည်။

"ငါတော့ ရင်တုန်လိုက်တာဟယ် ဒါနဲ့ နင့်နာမည်က ဘယ်သူလဲ ငါနာမည်က မေပုလဲဖြူ"

"ပါးကွက်ကြားပါ ... ငါလည်း သည်နားက တဒိတ်ဒိတ် လာခုန်နေလို့

အဆင်မပြေဘူး"

"ရော့ ... ရေသောက်လိုက်"

"အင်း ကျေးဇူးပဲ"

"ရပါတယ် ဒါနဲ့ နင်က ဘယ် department အတွက် အလုပ်လျှောက်တာလဲ"

"အပါးက Sale department အတွက် လျှောက်တာ ဒါပေမဲ့ သေချာတယ် လျှောက်လွှာပယ်ခံရဖို့"

"ငါယောပါပဲဟယ် သည် companyက သူဌေးက အရမ်းကြီးကျယ်တယ် ဆိုပဲ"

"ဟင် ဟုတ်လား"

"ငါတော့မသိဘူး သူများတွေပြောတာဟ"

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ အင်တာဗျူးဖြေဆိုပြီး ထွက်လာသော ကောင်လေးကြောင့် သူမတို့ စကားစ ပြတ်သွား၏။ တဖြည်းဖြည်း ရင်တုန်ပန်းတုန်ဝေဒနာက ထလာ၏။ အခန်းပြင်တွင် ပါးကွက်ကြားနှင့် မေပုလဲဖြူသာ ကျန်တော့သည်။ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာသည့် ဆံပင်စည်းနှောင်ထားသော အသက်ခပ်လတ်လတ်လူ၏ ခေါ်ဆိုမည့် နာမည်ကို သူမတို့ မဝံ့မရဲ နားစွင့်နေကြ၏ ...။

"မမေပုလဲဖြူ"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ထိုလူက နာမည်ရွတ်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ မေပုလဲဖြူ ပါးကွက်ကြားကို ပြုံးပြပြီး အထဲဝင်သွား၏။ ပါးကွက်ကြား တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့၏။ စိတ်ကို တစ်ဆုံး လျှော့နိုင်အောင် လျှော့ပစ်လိုက်ပြီး အလုပ်

မရလည်း အေးဆေးဟုသာ ပါးကွက်ကြား တွေးလိုက်တော့သည်။ ဟူး ...

‘ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တုန်းကတောင် ရင်မခုန်ခဲ့ဘူး
တော်တော် ဂျေဝင်တဲ့ အလုပ်’

စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ် ကြိမ်းဝါးလိုက်မိသည်။

"သည်ကလေးမဆို အဆင်ပြေလောက်မယ်နော် တမာန်"

"အင်း မဆိုးဘူး အတွေ့အကြုံလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့"

"အင်း ရုပ်ရည်လေးကလည်း မဆိုးဘူး စိတ်ရှည်မဲ့ ပုံလည်း ပေါ်တယ်
Customer ကိုလည်း ကောင်းကောင်း Service ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်"

"အင်း ဘယ်အချိန်ရှိပီလဲ ဗိုက်ဆာနေပြီ"

"နေဦး တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်"

"ဟာ ခေါ်လိုက်တော့"

"အွန်း ..."

အလုပ်မပြီးသေးတာကတစ်ဖက်၊ ဗိုက်ဆာတာက တစ်ဖက်မို့ တိမ်တမာန်
မျက်နှာကြီးက မဲ့ရှုံနေ၏။ ရဲရင့်မင်းသန့် အခန်းပြင်မှ မိန်းကလေးကို ခေါ်
လာ၏။ သူမအား သူတို့ရှေ့ ခုံတွင် ထိုင်စေကာ Cv form ကို ကြည့်ရင်း
စတင်အင်တာဗျူးနေသော တိမ်တမာန်နှင့် အချက်အလက်တချို့ကို လိုက်
မှတ်နေသော ရဲရင့်မင်းသန့်။

"နာမည်က ပါးကွက်ကြားနော်"

"ဟုတ်တယ်"

အင် တိမ်တမာန်နှင့် ရဲရင့်မင်းသန့် ထိုမိန်းကလေးအား ပြုး

ကြောင်ကြောင် ကြည့်မိကြ၏။ တုံးတိမြေလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ခပ်တည်တည် ရှိနေသော မိန်းကလေးကြောင့် သူတို့ မျက်မှောင်တွန့်သွားရ၏။ ဘယ်နှယ့် ... အင်တာဗျူးခဲ့သည့် လူတိုင်း အလုပ်ရချင်၍ အပြုံးလေးတွေနဲ့သာ ဖြေဆိုခဲ့တာချည်းပဲ ...။ သူမက ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သူတို့ ထိုမိန်းကလေးအား ကြည့်မိရင်းမှ မျက်လွှာချလိုက်ပြီး ဆက်မေးလိုက်၏။

"အသက်က ၁၆ နှစ်နော်"

"မှန်တယ်"

ဟာ သည်တစ်ခါလည်း တုံးတိမြေလိုက်ပြန်သောကြောင့် မျက်လုံးတို့ဝိုင်းစက်သွားရသလို အလုပ်ခန့်ဖို့ အဆင်မပြေသော မိန်းကလေးဟုလည်း သူတို့ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ သို့သော် ဆက်အင်တာဗျူးရမည့် တာဝန်ဖြစ်၍ တိမ်တမာန် ဆက်မေးရန်ပြင်လိုက်၏။

"မောင်နှမ ၂ ယောက်မှာ အငယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆယ်တန်းက ဘယ်နှစ်က အောင်တာလဲ"

"သည်နှစ်"

"အဝေးသင်လား dayလား"

"Cv formမှာ ဖတ်ကြည့်လေ"

"ဟာ ..."

တမာန်နှင့် ရဲရင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ အံ့သြကြရသည်။ ဆက်အင်တာဗျူးရန်ပင် အားမရှိချင်တော့ပေ။ အတော်စကားပြောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ အလုပ်ခန့်ချင်စရာပဲ။ အဝေးသင်လား day လား မေးတာကို Cv form ပြန်ကြည့်တဲ့။ ထိုကလေးမကတော့ သူတို့ကို မိန့်မိန့်

ကြီး ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

"မိဘတွေက ဘယ်မှာလုပ်လဲ"

"မန္တလေးက တည်းခိုခန်းမှာ လုပ်တယ်"

"ဟာ"

တမာန် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်သာ ရိုက်မိတော့သည်။ ရဲရင့်လည်း သူမအဖြေ ကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရသလို ယခင်က တင်းထားသော မျက်နှာထားက ယခုအခါ တခွံခွံ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရပုံ ပေါ်နေသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းရင်း တိမ်တမာန် သူ့အမေးကို ပြန်ပြင်ရ၏။

"မိဘတွေက ဘာအလုပ်လုပ်လဲ မေးတာပါ ဒေါ်ပါးကွက်ကြား"

"မန်းလေးက 'စားတော်ဆက်'တည်းခိုခန်းကို ဦးစီးတယ်လို့"

"ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"အင်း"

ဟာ ... သူတို့မှာ အလုပ်အင်တာဗျူး လာသမျှ ကာလပတ်လုံးသည်လို ဖြေဆိုမှုကောင်းသည့် အလုပ်လျှောက်သူကို ယခုမှပင် တွေ့ဖူးတော့၏။ တိမ်တမာန် ဆက်မေးရန် အံ့ခဲထားနိုင်သော်လည်း ရဲရင့်မှာ မျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေသည်။ အလိုမကျသလို ဖြစ်နေသည့် ရုပ်ပေါက်နေတော့၏။ အင်းလေ စိတ်တိုင်းမကျရင်လည်း မကျချင်စရာဘဲ။

သူပင် ဗိုက်ဆာတာ ပျောက်သွားရသည်။

"ပါးကွက်ကြားမှာ အနာဂတ်အတွက် Plan ချထားတဲ့ အလုပ်တွေလည်း ရှိမှာပေါ့လေ ... သည်တော့ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်မျိုးပေါ့ တချို့က ပန်းချီဆွဲတာ ဝါသနာပါတာတို့"

"ဟုတ်ကဲ့ လေးဂွ(ဂွ)ပစ်ရတာ ဝါသနာပါတယ်"

"ဘယ်လို ..."

"သည်လိုလေ အပါးက နွားတို့ ကျွဲတို့ကို လေးဂွနဲ့ မှန်အောင် ပစ်နိုင်သလို ကိုယ်မတည့်တဲ့လူကိုလဲ လေးဂွနဲ့ ပစ်ဆော်ထည့်တာ"

"ဟင်"

သူမ မတည့်သည့်လူဆို လေးဂွနဲ့ ပစ်တာတဲ့။ တိမ်တမာန်နှင့် ရဲရင့်မှာ ခေါင်းနုပန်းပင် ကြီးသွားရသလို အချမ်းမွှေးတွေပါ ထလာ၏။ ရဲရင့်မှာ စားပွဲခုံအောက်မှ တမာန်ပေါင်ကို လှမ်းတို့ပြီး အချက်ပြလိုက်၏။ ခါးကို ပြန်မတ်ပြီး ဣန္ဒြေရရ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ချောင်းတစ်ဟန့် ဟန့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ...

"ထားပါ ... ငါတို့အလုပ်က Customers ကို ဦးစားပေးရမဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ ဈေးကောင်းကောင်း ရောင်းတတ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ"

"မရှိဘူး"

"ငါတို့ အလုပ်က အတွေ့အကြုံ ရှိမှ အလုပ်ခန့်တာ ကလေးမ"

"အတွေ့အကြုံရှိဖို့ အလုပ် လာလျှောက်တာလေ"

ရဲရင့် ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ Supermarket ဖြစ်သည့်အတွက် အတွေ့အကြုံ မရှိလည်း အလုပ်ခန့်ကြောင်း မြို့နယ်တိုင်း၌ ပိုစတာ ကပ်ထားသော်လည်း ရဲရင့်မှာ ထိုမိန်းကလေးအား လုံးလုံးမှ သဘောမကျ သဖြင့် ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တိမ်တမာန် ဘာမှ ဝင်မပြောသေးဘဲ သူတို့ ၂ ယောက် အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။

ထိုကလေးမကလည်း ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောနေသလို ပုံစံလေးကလဲ

တကယ့် ခပ်စွာစွာပုံစံပင်။ ဆံပင်ဂုတ်ဝဲလေးနဲ့ ကလေးရုပ်မပျောက် နို့နို့ ပင်စင်သေးရဲ့ မသိ။

"အတွေ့အကြုံ မရှိလို့ အလုပ်မခန့်နိုင်ဘူး"

"အတွေ့အကြုံ လိုချင်လို့ အလုပ်လျှောက်တာလေ"

"မင်းပြန်နိုင်ပြီ ကလေးမ"

ကျစ် ...

"ဒါဆို Cv form ပြန်ပေး"

"ဘာ"

ထိုင်ခုံမှ ထရပ်ကာ Cv form ပြန်တောင်းလိုက်သော မိန်းကလေးကြောင့် တမာန် မျက်လုံးတို့ လင်ကွင်းလောက်ကို ပြူးကျယ်သွားရတော့၏။

"Cv form ကတော့ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး မင်းပြန်လို့ရပြီ"

"ပြန်ပေးပါ"

"မပေးဘူး"

အထိုင်မပျက်သော ရဲရင့်က သူမကို ခပ်တည်တည် ကြည့်ကာ Cv form ပြန်မပေးနိုင်ကြောင်း အေးစက်စက် ပြောနေသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ကာ Cv form ကို ပြန်တောင်းနေသော ပါးကွက်ကြားမှာ အနည်းငယ် စိတ်ထွက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ရှူးရှူးရှဲရှဲ အသံတို့ပင် ထွက်လာ၏။ တိမ် တမာန်ကတော့ company ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာမှ ဝင်မပြောပဲ သူတို့ကို ပွဲကြည့် ပရိသတ်ပမာ ကြည့်နေတော့၏။

"ပြန်မပေးဘူးပေါ့လေ"

"အမှန်ပဲ"

"ဒါဆိုလည်း ပြန်ပေးအောင်လုပ်ရမှာပေါ့ အဟင်း"

ဘေးလွယ်အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး လေးငွကို ထုတ်ယူကာ ရဲရင့်နဖူးသို့ ထုချလိုက်သော ပါးကွားကြားမှာ အတော်ပင် စိတ်ဆိုးနေပြီဖြစ်သည်။ အလုပ်မရလျှင် Cv form ပြန်တောင်းခဲ့ဖို့ ကိုလေးကမှာထား၏။ အလုပ်လည်းမရ၊ Cv formပါ ပြန်မရလျှင် ကိုလေးက တရားခွေဖွင့်ပြပြီး တရားနာခိုင်းမှာ သေချာသည်။ တရားနာသည်က မခက်ခဲပေမဲ့ တရားနာပြီးတိုင်း ပြန်မေးတတ်သည့် ကိုလေး၏ ဗုဒ္ဓဝင် အကြောင်းအရာတို့က အရမ်း ခက်ခဲလွန်းလှ၏။

"ဒုတ်"

"အား ... နာလိုက်တာ"

"ပြန်ပေးမှာ ဟုတ်ရဲ့လား"

"အား တမာန် ကျွတ် အမေရေ"

လက်မြန်လှသော မိန်းကလေး၏ အပြုအမူကြောင့် တမာန် ခါးကြီးမတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ရဲရင့်မှာလည်း ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ကြယ်တွေလတွေ မြင်ကုန်ရတော့သည်။ ရဲရင့် လက်တစ်ဖက်က နဖူးကိုအုပ်ရင်း တစ်ဖက်က တမာန်ကို လှမ်းကုတ်၏။ တိမ်တမာန် စကား အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ထိုင်ခုံမှထကာ ...

"မနက်ဖြန် မင်း မင်း အလုပ်လာလို့ ရပြီ"

"အလုပ်ခန့်မှာများ အစကတည်းကမနောက်သင့်ဘူး အခုတော့ နဖူးအာလူသီးရပြီ အပါးလည်း လက်မပါချင်ပါဘူး"

တိမ်တမာန်ကို တစ်လှည့် ရဲရင့်ကိုတစ်လှည့် မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည့် ပါးကွက်ကြား လက်ရှိအနေအထားကို ခဏမေ့ထား၏။

"မင်း မင်း ပြန်တော့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခပ်ပြုံးပြုံး သူမ လှည့်ထွက်သွားမှ ရဲရင့်နှင့် တမာန်မှာ ဒူးတုန်ခြင်း ရပ်သွားရတော့သည်။ သိပ္ပံသော် ရဲရင့်မှာ နဖူးကို ရွရွလေးအုပ်ကာ ကျိန်းစက်သော ဝေဒနာကို ခံနေရတော့သည်။ အား ... အလုပ်မှာလည်း တွေ့ရပြန်ဦးမယ်။ ဝေးဝေးရှောင်မှ ကောင်းမဲ့ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းဟုလည်း ကြိမ်းဝါးနေမိတော့သည်။
